

“IK BEN ENORM DANKBAAR VOOR DE KANSEN DIE IK KRIJG”

Interview Typhoon (8 april 2017)

Als er één thema centraal staat in het muzikale leven van MC Typhoon dan is het wel de liefde. De titels van zijn laatste album *Lobi da Basi* (liefde is de baas) en zijn huidige theatervoorstelling *Moro Lobi* (meer liefde) zeggen dan ook alles. “We zijn liefde. Ongelimiteerd. Wat niet betekent meer meer, maar meer zo van: het wordt allemaal een beetje effectiever. Ik geef me over”, aldus Typhoon op zijn website over *Moro Lobi*. Terwijl hij in de auto onderweg is stel ik Glenn de Randamie, zoals Typhoon in het echt heet, telefonisch een aantal vragen om meer over hem en zijn verhaal te weten te komen. Hoe kijkt hij terug op de afgelopen jaren van zijn carrière? Wat wil hij met *Moro Lobi* bereiken? En wat is zijn boodschap voor de wereld?

Tekst: Godfried Nevels

Een paar weken geleden zag ik *Moro Lobi* in de Stadschouwburg in Groningen. Hoe verloopt de theater-tournee tot nu toe?

“De tour is zo’n bijzondere trip, eigenlijk. Ik ben met mijn drie muzikanten deze reis aangegaan, samen met mijn regisseur Ko van den Bosch die heel lang in Groningen heeft gewoond en ook voor het Noord Nederlands Theater heeft gewerkt. En met Wende Snijders, die mijn dramaturg was. De uitdaging was om een verhaal te gaan vertellen dat zo dichtbij mij stond. En dat was eigenlijk ook de voorwaarde voor Ko en Wende, dat ze zeggen van: *Glenn, je kan mooi lullen, maar het lijkt ook alsof jij de liefde als toeschouwer benadert. Nu ga je jezelf daarin ook meenemen.* Dat is ergens ook best wel eng, ook omdat theater een compleet nieuwe discipline voor mij is. Toen wist ik dat ik nogal wat van mezelf ging vragen, maar ik was er zo erg aan toe om echte verhalen te vertellen en om de ruimte te kunnen pakken om die verhalen te kunnen vertellen. Uiteindelijk heeft dat geresulteerd in de theatershow *Moro Lobi*, waarin ik en mijn muzikanten erg gegroeid zijn als kunstenaars en ook in muzikaliteit. Daarnaast heb ik mijzelf als verhalenverteller ook opnieuw moeten uitvinden. Ik dans en ik zing meer, noem maar op. De reacties zijn prachtig, maar het was wel een experiment. Het had ook zo maar kunnen zijn dat het niks was.”

Het valt me op hoe openhartig je op het podium staat. Is het moeilijk om je kwetsbaarheid te laten zien?

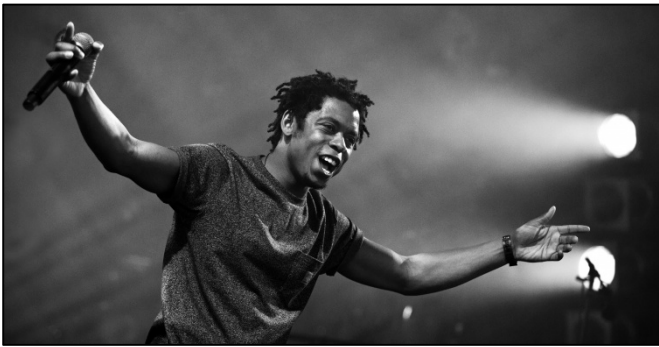
“Ja, er is moed voor nodig, dat wel. Maar ik vind daarin de keuze om... Weet je, *Moro Lobi* en *Lobi da Basi* was een viering van de menselijkheid. Zo heb ik dat gezien.

Ik ben op een zelfbewustzijnstocht gegaan eigenlijk, op zoek naar mijn zelfliefde, mijn zelfacceptatie: wat betekent die liefde nou eigenlijk? Daarin ontkomt je er niet aan om je kwetsbaar op te stellen. En als je de kracht in je kwetsbaarheid kan vinden, wat ik altijd ook met muziek heb gedaan, dan kan je de moeilijke elementen van je leven bijna transcenderen. Dus die kwetsbaarheid heeft mij alleen maar getriggerd om te zeggen: *of we gaan finaal met elkaar de mist in of ik open een nieuwe dimensie voor mezelf.* Dat laatste is gebeurd. Maar je ontkomt er niet aan om die kwetsbaarheid te voelen. En je hebt zittend publiek. Dat is toch ook best wel heftig. En juist te oefenen om niet op zoek te gaan naar de bevestiging van het publiek, maar vanuit je zelf te spelen en met elkaar te gaan spelen. Dus niet wachten op applaus, niet wachten op die eerste zo overduidelijke bevestiging, maar gewoon gaan en je mannetje staan. Er is geen comfortzone in het theater. Het is elke keer weer er vol voor gaan. De persoonlijke verhalen trekken mij ook weer naar de oorsprong van waarom ik het heb geschreven. Op weg daar naartoe, naar die oorsprong, kom je soms ook wel pijn tegen, maar door dat te omarmen en dat juist ook te gebruiken wordt het voor mij zo’n mooi stuk.”

Toen ik na jouw optreden in Groningen naar huis ging bleef deze zin uit de voorstelling in mijn hoofd hangen: “liefde is de motor van de zon”. Is dat wat je met *Moro Lobi* wil bereiken?

“Ja, helemaal. Mijn insteek met dit stuk is: ik neem mezelf onder de loep, ik neem mezelf mee, ik stel mezelf kwetsbaar op, maar het is niet dat het publiek achterover kan leunen en denken van: *nou, we gaan naar een voorstelling kijken en dan kunnen we dat ook*

afvinken. Er is medeplichtigheid in liefde. En die medeplichtigheid, die medeverantwoordelijkheid, vonden we heel erg belangrijk om het publiek ook juist in mee te nemen en inderdaad ook over na te laten denken. Je wil toch wat delen en dat mag verder gaan dan: *oh wat is die liefde dan voor mij?* Want terwijl ik het over mijzelf heb, heb ik het over ons. Ik ben onderdeel van ons.”

Welke reacties heb je tijdens de theatertournee gekregen?

“Heel veel mensen die er weken daarna nog mee bezig zijn. Men vindt het intens, men vindt het prachtig. Je wordt direct meegezogen in een verhaal. Dat vinden mensen mooi. Sommigen vinden het heftig en weten niet helemaal hoe ze zich moeten verhouden tot mij. Want ja, Typhoon was toch die jongen die leuk en vrolijk op het podium energie geeft en mensen laat springen? En ineens zit je in een stoel en kom ik binnen met mijn allergrootste hit die we helemaal omgegooid hebben om de oorsprong van het verhaal te vertellen. *Zandloper* is dan ineens geen partytrack meer maar is een verhaal dat gaat over een tweede kans en over opnieuw leven. Als mensen de verwachting hadden dat het één groot feest wordt, dan is dat wel even aanpassen. Maar de meeste mensen geven aan hoe geweldig ze het vinden dat wij ze zo meenemen in het verhaal, dat het ontroert, dat het beweegt, dat de humor er in zit en dat het gewoon echt over menselijkheid gaat. Een kennis van me kwam op het eind naar me toe en zei: *ja, nu ga ik weg met het reflecteren op mijn eigen relatie*. Ik weet niet of dat helemaal de bedoeling was, haha! Dat is een groot compliment voor me.”

Het hoofdthema van *Lobi da Basi* en *Moro Lobi* is de liefde, maar soms mag je toch ook gewoon boos zijn? Over zaken als zinloos geweld, aanslagen en racisme?

“Ja. Die boosheid en frustratie heb ik wel eens kunnen uiten en zit soms ook achter nummers. Voor mij was het belangrijk en ook wel heel spannend, daar hebben

Ko en Wende mij heel erg in gecoacht, om te zeggen: *doe het nou, wees ook af en toe de klootzak, wees ook af en toe de cynist*. Dan ben je alleen maar vollediger, weet je wel? Dat vond ik moeilijk maar tegelijkertijd zo’n bevrijding. Want niemand is maar één ding. Het stuk heeft eigenlijk geen conclusie, behalve dan dat er ik er achter kom dat ik niet het een of het ander ben maar dat ik alles ben. En dat ik ook alles mag zijn. Daar zit de boosheid ook in. We leren sociaal wenselijk gedrag. En natuurlijk, je past je aan aan een situatie. Maar ik wil wel overal mezelf kunnen zijn. Het was voor mij zo belangrijk dat ik dat hier voor het eerst mocht doen. Dat heeft mij echt vleugels gegeven en de jongens met wie ik speel ook.”

“Mijn voeten doen nog pijn van de weg die ik heb bewandeld om op dit punt te komen”

Je bent de afgelopen jaren heel succesvol. Hoe kijk je nu terug op de eerdere periode dat je vrijwel niets had?

“Mensen hebben me wel eens gevraagd: *je zal wel op een roze wolk leven omdat het zo goed gaat nu*. Ik zeg dan standaard: *ik weet waar ik vandaan kom*. Ik had niets, behalve het stuur om me te uiten en mijn god gegeven talent, dat ik iets heb waar ik iets mee mag doen. Maar mijn voeten doen nog pijn van de weg die ik heb bewandeld om op dit punt te komen. Dus ik zal me altijd realiseren waar ik vandaan kom en waarom ik zo hard heb gewerkt om op dit punt te komen. Dus zweven op een roze wolk is er voor mij niet bij omdat ik mijzelf ook nogmaals realiseer – dat is ook de reden dat ik op blote voeten optreedt – om altijd gegrond te blijven, om altijd terug te gaan naar de ware essentie waarom ik dit wil doen. En dat is: omdat ik het leven wil vieren, maar ook mijn talent wil vieren en met mijn talent mijn aandeel wil brengen. Zo heeft iedereen zijn of haar talenten. Hoe meer wij vanuit onze eigen kracht kunnen gaan, hoe sterker we met elkaar staan. Ik ben heel erg blij dat ik mijn steen heb kunnen vinden om bij te dragen. Dus het zweven is daar niet bij. Het is keihard werken maar ik ben enorm dankbaar voor de kansen die ik krijg, die ik heb gekregen en die ik ook kan creëren.”

De documentaire *Typhoon: Blues & Blessings*, gemaakt door jouw goede vriend Herbert Alphonso,

geeft een mooi overzicht van jouw carrière van 2009 tot 2015. Wat was je eerste indruk toen je de documentaire voor het eerst zag?

“Ja, heftig. Haha! Ik weet niet of je jezelf wel eens hebt teruggezien op filmpjes, maar dat is altijd confronterend, toch?”

Dat klopt. Het is altijd vreemd om jezelf terug te zien.

“Dat is voor mij niet anders. Ik heb zo hard mijn best gedaan om uit die benarde situatie te komen waar ik niets had, geen huis... Alleen maar dat vuur van creëren en er mee aan de slag gaan. Mijn producer en een van mijn beste vrienden, Ali Reza Tahoeni, zei tegen me: *Glenn, vergeet de muziek niet, het komt goed, het komt goed*. Met dat vertrouwen heb ik uiteindelijk met mijn team zo’n mooi product neer kunnen zetten, hebben we de festivals en de zalen plat kunnen spelen, overal uitverkocht, noem maar op... Door dat vuur, door het plezier ook gewoon van spelen en muziek maken. Dat is ongekend.”

“Mijn boodschap is: vind jezelf en zoek elkaar daarin dan weer op”

De boodschap van *Moro Lobi* is heel actueel in deze onrustige tijd van terreur en polarisatie in de samenleving. Wat is jouw boodschap voor de mensen die in angst leven en bang zijn voor de toekomst?

“Mijn boodschap is: vind jezelf en zoek elkaar daarin dan weer op, met die nieuw gevonden kennis over jezelf. We leven zo snel en er is zoveel aan de hand. Er zijn zoveel impulsen dat het bijna onmogelijk is om de tijd te nemen om onderzoek te plegen naar jezelf. Wat vind ik hier eigenlijk van? In plaats van direct je mening te moeten spuien in 140 tekens iets meer geduld te hebben met jezelf en daardoor ook met de wereld en het in de kleine toevoegingen te zien. Als we nadenken over de wereldproblematiek kunnen we niks en verstijven we bijna. Maar er gebeuren zoveel mooie dingen op lokaal level. Als die dingen op lokaal level gebeuren, op microniveau binnen je eigen gezin, dan werkt dat door in een grotere radius, als een sneeuwbaaleffect. Van de week gaf ik een workshop samen met [gitarist/producer] Dries Bijlsma op een basisschool, onderbouw en bovenbouw. Dat was zo mooi, er was zoveel liefde. Die kindjes zongen *Hemel valt mee* en ik schrok gewoon! Hoe kennen jullie dit? Het is niet alsof ze de tekst helemaal begrijpen, maar wel de intentie. En toen bedacht ik mij van: deze kinderen

vormen over 10 jaar een generatie die de wereld weer gaan shapen. Dus als wij inzetten op de positieve uitwerkingen op die kinderen en tegelijkertijd onszelf daarin mee kunnen nemen, misschien zelfs door de ogen van de kinderen, dan geloof ik echt dat we de grote problemen aan kunnen pakken door op microniveau het goed te doen. In ieder geval het aan te pakken, bepaalde dingen te accepteren, en daardoor weer te kunnen ontstijgen. Dat is eigenlijk *Moro Lobi*.”

© Godfried Nevels